

16 MILIJONŲ PARDUOTŲ KNYGŲ
NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

KEPLER

JO NESBØ
lygio rašytojas.

- *The Sunday
Times*

Jei jis prakalbės – dar viena
mergina mirs

VEIDRODŽIŲ ŽMOGUS

OBUOLYS

KEPLER

VEIDRODŽIŲ ŽMOGUS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
ROBERTA GILYTĖ

PRO PURVINUS KLASĖS LANGUS Eleonora mato, kaip stiprus vėjas neša pakeles dulkes, lenkia medžius ir krūmus.

Vėjo genamos dulkęs primena iš mokyklos tekančią purviną ir begarsę upę.

Suskamba skambutis. Mokiniai susirenka savo knygas ir sąsiuvinius. Eleonora atsistoja ir paskui kitus išveda į rūbinę.

Ji pastebi savo draugę Dženę Lind, stovinčią priešais spintelę ir besisagstančią striukę.

Merginos veidas ir šviesūs plaukai atsispindi įlenktose skardinėse spintelės durelėse.

Dženė graži, šiek tiek išsiskirianti iš kitų. Pažvelgusi į jos išraiškingas akis Eleonora susijaudina ir parausta.

Dženė yra menininkė fotografė, vienintelė vidurinėje mokykloje skaitanti knygas. Praėjusią savaitę Eleonora ją pasveikino šešioliktojo gimtadienio proga.

Niekas nemano, kad Eleonora graži, ir ji pati tai supranta. Nors Dženė kartą minėjo, jog norėtų sukurti Eleonoros portretų seriją.

Tai nutiko, kai po kūno kultūros pamokų jos maudėsi duše.

Eleonora pasiima savo daiktus ir kartu su Džene išveda iš mokyklos.

Kieme palei baltą mokyklos fasadą vėjas pusto smėlį ir pernykščius lapus.

Virvė plakasi į vėliavos stiebą.

Dženė nueina prie dviračių stovėjimo aikštelės, sustojusi kažką sušunka, susierzinusi ima mosikuoti rankomis ir palikusi dviratį nužingsniuoja. Jo padangas pradūrė Eleonora. Manė, kad tada galės padėti Dženei parsinešti daiktus ir palydėti ją iki pat namų.

Jos vėl galėtų kalbėtis apie portretus ir juodai baltas nuotraukas, priemenančias šviesos skulptūras.

Ji neleidžia savo vaizduotei įsisiūbuoti ir nesvajuoja apie pirmąjį jų dviejų bučinį.

Eleonora paskui Dženę dviračiu važiuoja pro Bakveleną.

Prie lauko kavinių staliukų niekas nesėdi, vėjyje siūbuoja balti skėčiai.

Siaurame šaligatvyje palei Eriko Bergo gatvę Eleonora nuo Dženės laikosi maždaug dviejų šimtų metrų atstumu.

Debesys slenka prie pat eglių viršūnių.

Vėjo gūsis pašiausia ir suverčia ant veido Dženės plaukus.

Merginoms už nugarų lieka paskutiniai gyvenvietės pastatai ir stadionas. Dženė pereina gatvę ir keliauja kita kelio puse.

Pro debesis prasiskverbia saulė ir jų šešėliai užkloja giraitę.

Dženė gyvena Forše, gražioje viloje, prie pat vandens.

Kartą Eleonora daugiau nei valandą stovėjo prie jos namų. Ji rado dingusią Dženės knygą, kurią pati ir buvo paslėpusi, bet nedrįso paskambinti į duris ir galiausiai įdėjo ją į pašto dėžutę.

Dženė stabteli po nutįsusiais elektros laidais, prisidega cigaretę ir keliauja tolyn. Blizgančios rankogalių sagos žybsi šviesoje.

Už savęs Eleonora išgirsta garsų variklio burzgimą.

Pro šalį dideliu greičiu triukšmingai pralekia sunkvežimis su Lenkijoje registruotais numeriais.

Kitą akimirką sucypia stabdžiai ir sunkvežimio priekaba ima slysti į šoną. Prieš vairuotojui sustabdant sunkvežimį, jis stačiu kampu pasiekia kelkraštį, nurieda žolės pakraščiu ir užvažiuoja ant pėsčiųjų tako tiesiai už Dženės.

– Po paraliais! – toluomoje sušunka Dženė.

Nuo mėlyno priekabos brezento lašėdamas vanduo palieka tamsias žymes ant purvino grindinio.

Atsidaro kabinos durys ir išlipa vairuotojas. Apsisiautęs juoda odine striuke su keistomis dėmėmis ant nugaros.

Garbanoti jo plaukai beveik siekia pečius.
Dideliais žingsniais jis artinasi prie Dženės.
Sunkvežimio variklis įjungtas, pro išmetamąjį vamzdį aukštyn kyla plona dūmų gija.

Sustojusi Eleonora mato, kaip vairuotojas trenkia Dženei tiesiai į veidą.

Atsilaisvina keli priekabos diržai, ir brezento dalis, plevėsuodama vėjyje, Eleonorai užstoja Dženę.

– Ei, – sušunka Eleonora ir žengia pirmyn. – Ką sau galvoji?

Kai priekabos tentas nusvyra, Eleonora pamato prie pat sunkvežimio ant šaligatvio gulinčią parkritusią Dženę.

Gulėdama ant nugaros mergina pakelia galvą ir sumišusi nusišypso, parodydama kruvinus dantis.

Palaidi brezento galai šiurena vėjyje.

Drebančiomis kojomis Eleonora žengia į griovį. Suvokia, kad turi paskambinti policijai, ir išsitraukia telefoną, bet jos pirštai taip virpa, kad jis išslysta iš rankų ir nukrenta į piktžoles.

Ji pasilenkia, susiranda telefoną ir, pažvelgusi pro priekabos apačią, išvysta vairuotojo keliamą besispardančią Dženę.

Pasigirsta automobilio garso signalas, Eleonora atsistoja ir puola bėgti paskui sunkvežimį.

Vairuotojas nusišluosto į džinsus kruvinas rankas, saulėje sužiba veidrodiniai jo akininių stiklai. Jis įlipa į kabiną, užtrenkia duris, įjungia bėgį ir pradeda važiuoti, bet vienas sunkvežimio ratas vis dar rieda šaligatviu. Sušnara išdžiūvusi pakelės žolė, kai sunkvežimis, išvažiuavęs į kelią, padidina greitį.

Uždususi Eleonora sustoja.

Dženės Lind nebėra.

Ant žemės guli sumindyta cigaretė ir kuprinė su vadovėliais.

Tuščiamo kelyje sklando dulkės, jų sukuriai lakioja po laukus ir palei sodybų tvoras.

DŽENĖ LIND GULI mažoje medinėje valtelėje tamsiame ežere. Valtį supa atriedančios bangos.

Ji pabunda iš sapno ir susilaiko nesusivėmusi.

Dugnas siūbuoja.

Jai skauda pečius, riešai dega.

Ji suvokia esanti sunkvežimyje.

Mergina surišta, o burna užklijuota lipnia juosta. Ji guli ant šono virš galvos surištomis rankomis.

Jai sunku kažką matyti, tarsi akys dar neatsimerkė po miego.

Pabiri šviesos spinduliai skverbiasi pro brezentą.

Ji sumirksi ir regėjimo laukas išsilygina.

Dženei siaubingai bloga, baisiai skauda galvą.

Didžiulės padangos triukšmingai rieda asfaltu.

Jos rankos tvirtinimo dirželiu pririštos prie plieninio priekabos rėmo.

Dženė mėgina suvokti, kas įvyko.

Mergina sumušta gulėjo ant žemės, jai prie nosies ir burnos buvo pridėtas šaltas skuduras.

Ją užplūsta nerimas.

Dženė pažvelgia žemyn – jos suknelė iki juosmens suplėšyta, bet ji vis dar su pėdkelnėmis.

Sunkvežimis važiuoja lygiu keliu, vienodu greičiu.

Dženė beviltiškai ieško pagrįsto paaiškinimo ar kokios nors šio nesusipratimo priežasties, bet galiausiai suvokia, kas iš tiesų atsitiko. Vienintelis atsakymas yra tas, kad ji atsidūrė tokioje padėtyje, kuri labiausiai baugina, žiūrint siaubo filmus. Tačiau ji negali sau pripažinti, kad tai iš tiesų vyksta.

Prisimena, kaip palikusi dviratį mokykloje ji ėjo apsimesdama, kad nepastebi iš paskos sekančios Eleonoros. Paskui didelis sunkvežimis pasuko paskui ją ir užvažiavo ant pėsčiųjų tako.

Smūgis į veidą buvo toks netikėtas, kad ji nespėjo sureaguoti, o kai galiausiai pavyko atsistoti, jai ant veido uždėjo drėgną skudurą.

Ji nesupranta, kiek laiko išbuvo be sąmonės.

Merginos rankos šaltos, labai stipriai suveržtos.

Jai sukasi galva. Trumpam aptemsta sąmonė.

Dženė priglaudžia skruostą prie grindų.

Ji bando nusiraminti – jai negalima susivemt, kol burna užklijuota.

Priekabos plyšyje pakabinta išdžiūvusi žuvies galva skleidžia salsvos smarvės tvaiką.

Dženė vėl pakelia galvą, sumirksi ir pamato metalinę spintelę su pakabinama spyňa ir du brezentu uždengtus indus. Pastarieji stipriai pritvirtinti grubiais diržais, o grindys aplink juos šlapios.

Ji bando prisiminti, ką pasakojo su serijiniais žudikais susidūrusios moterys, kaip bandė pasipriešinti ir užmegzti ryšį kalbėdamos apie orchidėjas.

Nėra prasmės rėkti užklijuota burna, niekas jos neišgirstų, nebent varuotojas.

Dabar kaip tik reikia būti tyliai, geriau, jei jis nežino, kad Dženė jau pabudusi.

Ji pasilenka aukšty, įtempia kūną ir pakelia galvą arčiau rankų.

Sunkvežimis susiūbuoja ir Dženės skrandis tarsi apsiverčia. Jos burna prisipildo vėmalų, ima drebėti raumenys, o užsegamas plastmasinis dirželis rėžia odą.

Nutirpusiais pirštais ji užgriebia lipnios juostos kraštelį ir nusiplėšia nuo burnos. Mergina nuspjauna, sudrimba ant šono ir bando kuo tyliau kosėti.

Jos rega paveikta kažkokios cheminės medžiagos.

Žiūrėdama pro brezentu apdengtą plieninį rėmą ji jaučiasi, lyg žvelgtų pro šiurkštų drobinį audinį.

Kiekvienas karkaso stulpelis vertikaliai devyniasdešimties laipsnių kampu rėmėsi į lubas, toliau jomis tęsėsi ir kitoje priekabos pusėje leidosi žemyn.

Prie metalinio rėmo sunkvežimio šonuose buvo pritvirtintos medinės lentos.

Ji sumirksi, sukoncentruoja žvilgsnį ir pastebi, kad kitoje pusėje brezentas pritvirtintas penkiomis eilėmis lentų iš išorės.

Dženė suvokia, kad tai padaryta tam, kad iškraunant krovinį būtų patogiau susukti brezentą.

Jei ji surištomis rankomis pasiektų plieninę arką ir persikeltų į kitą pusę, galbūt galėtų pakelti brezentą ir šauktis pagalbos arba atkreiptų kitų vairuotojų dėmesį.

Ji pabando patraukti pririštas rankas, bet iškart užstringa.

Aštrus plastikinis dirželis skaudžiai įsirėžia.

Sunkvežimis persirikiuoja į kitą kelio juostą, Dženė palinksta į šoną ir smilkiniu trenkiasi į statramstį.

Ji atsisėda ir, prisiminusi šį rytą ir pusryčių stalą, skrebučius su marmeladu, kelis kartus nuryja seiles. Mama pasakojo, kad jos tetai vakar į širdies vainikines arterijas buvo įstatyti keturi stentai.

Dženės telefonas gulėjo ant stalo šalia arbatos puodelio. Telefono garsas buvo išjungtas, bet jos žvilgsnį patraukdavo ekrane žybsintys naujienų pranešimai.

Tėtis pyko manydamas, kad Dženė elgiasi neatsakingai. Jis sėdėjo prie stalo ir naršė savo telefone, o mergina širdo dėl neteisybės.

– Kodėl tu visada pyksti ant manęs? Ką aš padariau? Tu tiesiog pats nepatenkintas gyvenimu! – suriko ji ir išėjo iš virtuvės.

Važiuojant į kalvą sunkvežimio grindys sulinguoja.

Nuo brezento atsispindinčioje saulės šviesoje purvinos grindys sublizga.

Tarp sausų molio grumstų ir pajuodusių lapų guli priekinis dantis.

Dženės kraujas prisipildo adrenalino, ji dairosi aplink.

Už dviejų metrų nuo savęs ji pastebi du nulūžusius raudonai nulakuočius nagus. Aplink sunkvežimio rėmo sutvirtinimo stulpą – nutekėjusį kažkieno kraują, sunkvežimio priekabos atvarte – įstrigusį išpeštų plaukų kuokštą.

– Dieve brangus, Dieve brangus, Dieve brangus, – murma Dženė klaupdamasi ant kelių.

Ji ramiai klūpi, šiek tiek atlaisvina rankas veržiantį plastmasinį dirželį ir pajunta lengvą dilgčiojimą, kraujui vėl pasiekus pirštus.

Visas Dženės kūnas dreba, ji dar kartą pabando išsivaduoti iš plastikinio dirželio, bet šis užstrigęs.

– Aš sugebėsiu, – sušnabžda ji.

„Man reikia susikaupti, – galvoja ji, – negaliu pasiduoti panikai.“

Ji dar labiau judina rankas, trauko jas į šonus ir suvokia, kad įmanoma judėti aukštyn žemyn sija, prie kurios ji pririšta.

Merginos kvėpavimas padažnėja, kai ji voliodamasi nelygiomis grindimis siekia arčiausio brezento krašto. Abiem rankomis sugriebusi jį truktelė, bet kraštas gerai privirintas ir jo neįmanoma pajudinti.

Tada pažvelgia į metalinę spintelę – ant jos siūbuoja neužrakinta spygna.

Dženei vėl kyla noras vėmti, bet ji negali gaisiti nė akimirkos – kelionė bet kada gali baigtis.

Atsitraukia kiek galėdama toliau nuo sienos, ištempia rankas ir burna siekia spygos. Lėtai pakėlusį spygą įsideda į burną, suklumpa ant kelių ir išspjauna sau ant šlaunų. Tada šiek tiek praskečia kojas, ir spyga nuslysta ant grindų.

Kai sunkvežimis pasuka į šoną, spintelės durys atsidaro. Joje sudėti teptukai, skardinės, žnyplės, peiliai, žirkklės, valymo priemonės ir įvairūs skarmalai.

Dženės pulsas padidėja, jai spaudžia galvą.

Sunkvežimio variklio garsas pasikeičia – jis po truputį lėtėja.

Dženė atsistoja, pasitraukia į šoną, galva paremdama atsidariusias spintelės duris, ir ant lentynos tarp dviejų dažų skardinių pamato peilį plastikine rankena.

– Gerasis Dieve, išgelbėk mane, gerasis Dieve, – šnabžda ji.

Sunkvežimis staiga pasuka į šoną ir metalinės duralės trinkteli į Dženės galvą. Smūgis toks stiprus, kad merginai aptemsta akys ir ji suklumpa ant kelių.

Išsivėmusi vėl atsistoja. Dženė pastebi, kad nuo jos riešų ant purvinų grindų varva kraujas.

Ji pasilenkia į priekį, burna siekia peilio koto ir jį įsikanda. Tą akimirką automobilis cypdamas sustoja.

Kai Dženė traukia iš lentynos peilį, girdisi gergždimas.

Stengdamasi nesusižeisti į surūdijusius ašmenis, ji kelia peilį arčiau rankų. Sutelkusi visą dėmesį į plastmasinį dirželį, pradeda jį pjauti.

BURNOJE LAIKYDAMA SURŪDIJUSĮ PEILĮ Dženė bando nupjauti jos rankas veržiantį plastmasinį dirželį. Pastebėjusi, kad įpjova dar visai nedidelė, ji stipriau įsikanda peilio rankeną ir darbuojasi toliau.

Mergina galvoja apie tėtį. Apie jo liūdną veidą, kai ryte ji šaukė, apie subraižytą tėčio laikrodžio stikliuką ir beviltiškus rankų mostus.

Ji nesiliauja pjauti, nors burnoje pajunta skausmą. Peilio kotu teka seilės.

Dženė jau buvo bepasiduodanti, kai kažkas trakstelėjo. Ji perpjovė dirželį.

Drebėdama ji nukrenta ant šono, peilis barkšteli ant grindų. Atsisoja, rankomis sugraibo peilį, prieina prie dešiniojo brezento krašto ir įsiklauso. Nieko negirdėti.

Dženė turi paskubėti, bet jos rankos taip dreba, kad sunku prispausti peilį prie brezento.

Po kelių akimirkų pasigirsta dūzgimas.

Dženė pasuka peilio rankeną ir brezente prie pat šoninės sijos atsargiai įpjauna vertikalią įpjovą. Ji truputį praplatina skylutę ir pro ją pasižiūri laukan.

Jie sustojo degalinėje, neturinčioje pavadinimo, skirtoje sunkvežimiams. Žemė nuklota picų dėžėmis, riebaluotais skudurais ir prezervatyvais.

Jos širdis ima plakti tankiau, darosi sunku kvėpuoti.

Aplink nematyti jokių žmonių ar automobilių.

Asfaltu vėjas gena vienkartinį puodelį.

Dženės skrandis išsipučia, bet jai pasiseka susilaikyti ir neapsivemti, tik sunkiai nuryja seiles.

Jos nugara bėga prakaitas.

Virpančiomis rankomis ji išpjauna horizontalią skylę virš lentų sujungimo, tikėdamasi išlipti ir nubėgusi į mišką pasislėpti.

Merginai pasidingoja, kad ji išgirdo sunkius žingsnius ir metalo žvangesį.

Vaizdas vėl darosi neryškus.

Ji išlipa lauk ir tebesilaikydama brezentu atsistoja ant platformos krašto. Veidu pajutusi vėją ji susvyruoja ir pameta peilį. Pažvelgus žemyn galva ima suktis, jai rodo, kad sunkvežimis tuoj apvirs.

Kai Dženė nusileidžia ant žemės, vieną jos kulkšni šiek tiek nudiegia skausmas. Ji žengteli pirmyn ir išlaiko pusiausvyrą.

Galva taip sukasi, kad ji negali eiti tiesiai.

Kiekvienas judesys jos smegenims siunčia priešingus signalus.

Ūžia degalų pildymo įrangą.

Dženė sumirksi ir pradeda eiti. Tą akimirką ją pastebi iš už sunkvežimio kampo išlindusi tamsi figūra. Mergina sustoja, siūbuodama bando trauktis atgal ir pajunta, kad tuoj apsivems.

Ji pasilenkia po purvinu priekabos ir vilkiko sujungimo mechanizmu, ropoja po juo ir pastebi, kad tamsi figūra nuskuba į kitą pusę.

Dženės galvoje sukasi mintis – jai būtina pasislėpti.

Drebančiomis kojomis mergina atsistoja ir suvokia, kad nesugebės nuo vairuotojo pabėgti į mišką.

Ji nebežino, kur yra, pulsas aidų jos ausyse.

Dženė privalo patekti į greitkelį ir sustabdyti pravažiuojantį automobilį.

Žemė po jos kojomis sukasi, medžiai linksta, o pageltusi pievos žolė siūbuoja nuo vėjo.

Sunkvežimio vairuotojo niekur nematyti. „Galbūt jis apėjo aplink sunkvežimį, o gal slepiasi už padangų eilės“, – galvoja Dženė.

Jos skrandis stipriai susitraukia.

Mergina apsidairo į visas puses, stengiasi išlikti pasilenkusi, paskui stipriai sumirksi, bandydama suprasti, kurioje pusėje yra greitkelis.

Girdi žeme velkamų kojų žingsnius.

Ji turi bėgti, privalo pasislėpti.

Keliai linksta, ji vos laikosi atbulomis eidama nuo sunkvežimio. Regi kelias šiukšlių dėžes, informacinį stendą ir kelią į mišką.

Visai šalia pasigirsta variklio riaumojimas.

Dženė žvelgia žemyn į asfaltą. Ji stengiasi susikaupti ir galvoja, kad turėtų šauktis pagalbos, kai šalia savo kojų pamato šmėkstelint šešėlį.

Stambi ranka pagriebia ją už kulkšnies ir pargriauna. Ji krenta ant šono, ir kai jos petys trenkiasi į asfaltą, kakle kažkas trakšteli. Vairuotojas, palindęs po sunkvežimiu, traukia Dženę į save. Mergina bando laikytis už padangos, persiverčia ant nugaros ir spardosi laisvąja koja, pataikydama į automobilio pakabą ir spyruoklę, susibraižo kulkšnį, išsilaisvina ir išro-poja lauk.

Ji greitai atsistoja – atrodo, kad visas pasaulis šiek tiek pasviro į šoną. Nurijusi pykinimą ji girdi greitus žingsnius. Dženė spėja, kad vairuotojas bėga aplink sunkvežimį.

Ji metasi pirmyn, pasilenkusi prabėga pro benzino kolonėlės žarną ir kaip galėdama greičiau skuba miško link. Paskui apsižvalgo ir atsitrenkia į žmogų.

– Ei, kas vyksta?

Tai policininkas, besišlapinantis aukštoje žolėje. Dženė įsikabina į jo švarką, laikosi, kad nenugrįūtų, ir prisitraukia arčiau.

– Padėkite man...

Ji paleidžia policininko švarką ir dairoosi aplink.

– Pasitrauk, – sako jis.

Mergina nuryja seiles ir dar kartą pabando įsikibti į jo švarką. Policininkas stumteli Dženę ir ji suklumpa žolėje, atsiklaupia ant kelių ir apkabina save abiem rankomis.

– Prašau, – suvapa vemdama.

Žemė susiūbuoja ir ji parvirsta ant šono. Mergina mato policininko motociklą, o pro žolės pastebi kažkokį judesį.

Prie jų dideliais žingsniais artėja ilgojo sunkvežimio vairuotojas. Ji pasisuka į šoną ir lyg pro subraižytą stiklą mato jo dėmėtus džinsus ir juodą striukę.

– Padėkite man, – pakartoja ji, tikėdamasi, kad neprasidės spazmai.

Ji bando atsistoti, tačiau tik dar stipriau ima vėmti. Vemdama Dženė girdi, kaip vyrai kalbasi. Vienas balsas sako kažką panašaus į „tai mano dukterė“ ir „jau nebe pirmas kartas, kai ji pabėgo iš namų ir prisigėrė“.

Dženės skrandis vėl susitraukia, jos burna prisipildo tulžies, ji kosteli bandydama kažką pasakyti ir vėl apsivemia.

– Ir ką man daryti? Pagrasinti, kad atimsiu jos mobilųjį telefoną?

– Pažįstama situacija, – nusijuokia policininkas.

– Nagi, drauguži, – sako vairuotojas ir patapšnoja policininkui per nugarą, – ji tuoj išsivems ir viskas vėl bus gerai.

– Kiek jai metų? – paklausia jis.

– Septyniolika, po metų jau galės priimti savo sprendimus. Bet jei paklausytų manęs, ji studijuotų aukštojoje mokykloje ir jai nereikėtų važinėti sunkvežimiu.

– Prašau, – sušnabžda Dženė, valydamasi slidžius vėmalus nuo burnos.

– Ar ji negalėtų pernaktoti blaivykloje? – paklausia vairuotojas.

– Deja, ne, nes jai dar tik septyniolika, – atsako policininkas ir atsiliepia į radijo pranešimą.

– Neišeikite, – kosteli Dženė.

Skubėdamas savo motociklo link policininkas baigia pokalbį su pranešimų centro atstovu.

Visai šalia sukrankia varna.

Vėjyje sušiugžda aukšta žolė ir Dženė mato, kaip policininkas užsideda šalną ir užsimauna pirštines. Ji suvokia, kad turi atsistoti, todėl rankomis pasiremia į žemę. Nuo svaigulio ji svyra į šoną, bet susivaldo ir atsiklaupia ant kelių.

Policininkas sėdasi ant motociklo ir jį užveda. Dženė bando jam kaką sušukti, bet šis jos nebegirdi.

Policininkui įjungus pavarą, varna nuskrenda.

Dženė vėl sudrimba ant žemės. Ji girdi, kaip ant asfalto po sunkiomis motociklo padangomis sugirgžda žvyras, ir policininkas dingsta iš jos aki-račio.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt